

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det af det ærede medlem hr. Paabøl fremsatte lovforslag tilsigter en væsentlig udvidelse af kapital V.A.-byggeriet, det vil sige det byggeri, hvortil statslånet udmåles på basis af vurdering, og hvor bygherren skal møde med mindst 25 pct. af kapitalen. Fra mit partis side kan vi naturligvis kun føle os båret af, at det ærede medlem tager den låneform, som skyldes det radikale venstres initiativ, til sit hjerte, men vi kan ikke give tilslutning til forslaget. Når vi for et år siden medvirkede til gennemførelse af en 4-årig plan for boligbyggeriet, som der opnåedes enighed om — ganske vist ikke med det ærede medlem hr. Paabøls parti — kan der selvsagt ikke nu foretages gennemgribende ændringer i loven; det kunne der kun være tale om, hvis der var indtruffet nye, ekstraordinære omstændigheder af en sådan karakter, at man absolut måtte skride ind. Noget sådant kan ikke siges at være sket. Meningen med en 4-årig plan var som fremhævet af den højtærede boligminister bl. a. den, at bygherrerne skulle vide, efter hvilke regler de kunne disponere, de skulle kunne lægge planer, også med henblik på rationalisering og billiggørelse af byggeriet. Vi har den største interesse i den bedst mulige anvendelse af kapitel V.A.-midlerne, og jeg tror derfor, det kan være meget godt, at der i et udvalg bliver mulighed for at drøfte de erfaringer, som er indhøstet ved anvendelsen af dette kapitel i den forløbne tid.

Det kan ikke nægtes, at kapitel V.A.-byggeriet har koncentreret sig mere om høj bebyggelse i hovedstadsområdet end til sigtet, hvad der atter har ført med sig, at kapitel V.A.-byggeriet ude i landet er bremset eller helt standset. Dette er så meget uheldigere, som der synes at være en tendens til overbeskæftigelse i hovedstadsområdet, medens der adskillige steder ude i landet ikke er fuld beskæftigelse for bygningshåndværkerne. Jeg vil gerne have dette problem drøftet i et kommende udvalg.

Jeg fulgte med særlig interesse, hvad boligministeren udtalte om en mulig forbedring og forenkling af administrationen; også det ville jeg synes det var nyttigt at drøfte i et udvalg.

En bestemmelse i det ærede medlems lov-

forslag vil jeg udtrykke sympati for, nemlig bestemmelsen om, at reservering af lånemidlerne under kapitel V.A.-byggeriet skal ske kvartalsvis af hensyn til byggerytmen. Jeg er helt enig i, at det er uheldigt, at hele bevillingen, der er så stærkt efterspurgt, slippes ud i løbet af april måned, hvorved man modvirker en udjævning af byggerytmen og i et vist tidsrum hæmmer andet byggeri.

Også en anden bestemmelse i forslaget kunne der være grund til at overveje. Jeg tænker her på forslaget om at begrænse statslånene til højst 25 000 kr. pr. lejlighed. Det forekommer mig urimeligt, hvis der gives større lån — og det hørte vi jo at det ærede medlem hr. Paabøl nævnte eksempler på — hvorved der beslæglægges uforholdsmæssigt store beløb til enkelte huse på bekostning af det samlede antal huse.

På mit partis vegne kan jeg ikke love en velvillig behandling af lovforslaget; men jeg er tilfreds med, at det giver anledning til at se nærmere på visse uheldige sider ved den nugældende ordning.

Alvilda Larsen: Da jeg i efteråret på mit partis vegne her i tinget stillede forslag om ændringer i byggestøtteloven på trods af den korte tid, der var forløbet, siden tinget sidst ændrede denne lov og gav den en gyldighedstid på 4 år, var det, fordi man allerede på det tidspunkt kunne konstatere en mærkbar nedgang i byggeriet med en tilsvarende stor stigning i arbejdsløsheden indenfor byggefagene og kunne konstatere voksende vanskeligheder hos befolkningen ved betaling af de dyre huslejer, som nu endog følges af krav om større indskud for overhovedet at få en lejlighed. Både i så godt som alle byggefagene og i boligforeningskredse var der på det tidspunkt vokset en stærk stemning frem for at få loven revideret i hvert fald lang tid før dens udløbsfrist. Da vi stillede vort forslag om ændringer i denne lov, var det for at få ændret de urimeligheder, loven kom til at indeholde ved den sidste revision, urimeligheder, der rammer den store del af befolkningen med jævne indtægter. Det var nemlig lykkedes venstre, konservative og radikale at få regeringen og socialdemokratiet til at gå med til en stor